

«Les caixes no arribaran tard al futur»

Josep Joan Pintó presideix la Caixa d'Estalvis de Barcelona i recentment ha estat escollit president de la Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvis (CECA). La relació amb el govern i el futur de les caixes són els temes que planen al seu davant.

Carles Singla

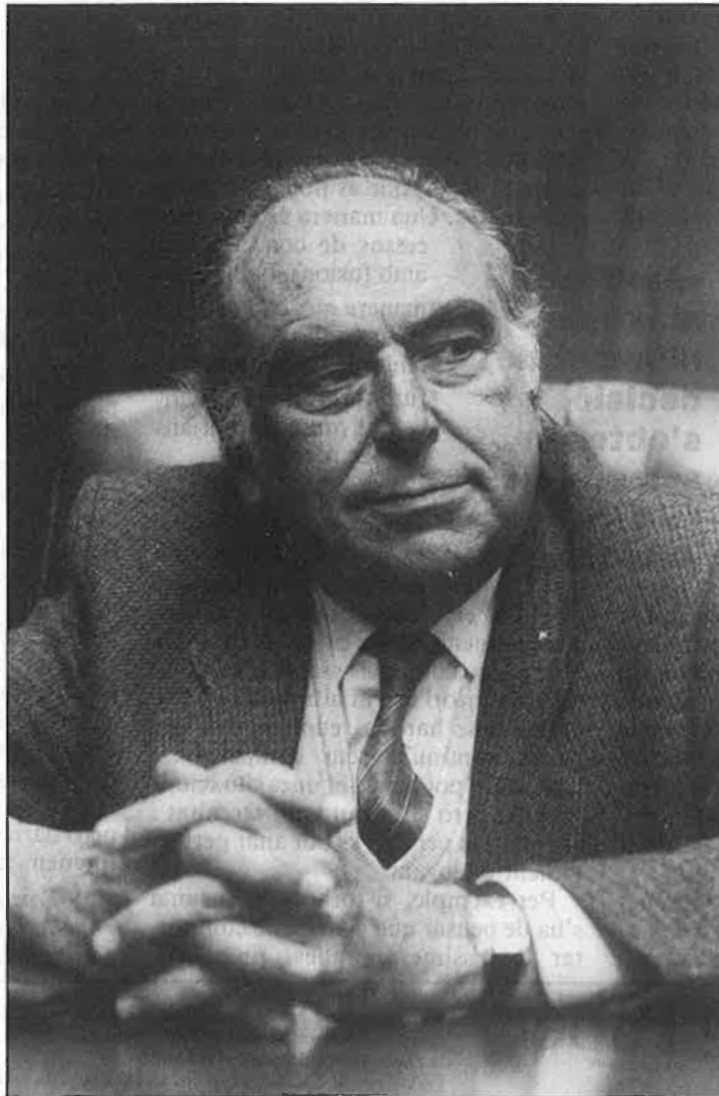
És un destacat jurista i ha estat degà del col·legi d'advocats i membre de l'equip defensor en el cas Banca Catalana. Captat pel món financer, ha estat escollit per encapçalar el màxim òrgan representatiu de les caixes d'estalvis de l'Estat espanyol. A la seu de Caixa de Barcelona, el seu despatx és gairebé tan gran com la seva simpatia.

—*¿El fet que l'hagin nomenat president de la Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvis pot contribuir a millorar la relació entre el govern i les caixes?*

—És una pregunta difícil de contestar, perquè això depèn més del govern que de mi. Naturalment jo tinc tots els desitjos d'aconseguir-ho i espero que el govern també els tingui. Com que jo sé segur que el meu desig és així, opino que es pot respondre afirmativament.

—*Les caixes d'estalvi tenen a l'Estat espanyol el 40% dels depòsits bancaris, i els bancs el 60% restant. En canvi, el tracte que reben els bancs i les caixes per part del govern no és el mateix. ¿Vostè creu que hi ha una discriminació en favor dels bancs?*

—La regulació cada vegada es va acostant més i jo penso que, d'ací a poc, pràcticament no es podrà parlar de discriminació. La diferència essencial entre el banc i la caixa és que el banc és una societat anònima que té ànim de lucre, i la caixa d'estalvis ha de destinar el seu excedent a l'obra social, no té ànim de lucre. L'activitat financera dels bancs i les caixes era abans diferent, però les caixes han anat

«El poble senzill ha cregut sempre molt més en la caixa».

ocupant més quota de mercat perquè han diversificat la seva activitat, han ofert uns productes financers i han intervingut en operacions que abans estaven reservades a bancs, de manera que una certa equiparació fàctica i de regulació s'està ja produint.

—*A Catalunya la situació està molt decantada en favor de les caixes d'estalvi. En aquest moment hi ha només tres bancs, mentre de les cinc caixes més grans de l'estat, tres són catalanes. ¿En certa manera, la discriminació que*

reben les caixes es podia interpretar com una discriminació envers el sistema financer català?

—Jo diria que no. El fenomen que representa el fet que a Catalunya tinguin tanta i tanta importància les caixes, jo crec que és un fenomen tributari i de les singularitats pròpies de les caixes, i del sentit profundament tradicional i pragmàtic del poble català. El poble senzill ha cregut sempre molt més en la caixa, perquè el poble toca de peus a terra i vol coses que es toquin. I el que li han donat les caixes ho ha tocat i ho ha viscut.

—*El fet que Joan Antoni Samaranch, que és un home de gran projecció internacional, hagi estat nomenat president de la Caixa de Pensions, ¿creu que ha ajudat a persuadir el govern de cara a millorar les condicions de les caixes d'estalvis?*

—En Samaranch és un home de projecció internacional i que humanament val moltíssim, però s'ha de reconèixer que la Caixa de Pensions també és una cosa extraordinària, per la seva dimensió, la seva magnitud i la seva gran capacitat

de reacció. I té un director general que no hi ha qui el pari i és capaç de dominar-ho tot. Aleshores no m'estranya gens que una gran caixa tingui un gran president. Ara, el govern sap molt bé el que vol, jo em penso que la seva política econòmica està molt ben conduïda, i un fet accidental com aquest, encara que tingui la transcendència que té, no significa que hagi fet canviar la tònica del govern.

—*Ara el govern està treballant en el nou reglament de caixes.*

—Aquesta llei encara no ha sortit, i quan surti, les caixes podran dimensionar-se més perquè podran ingressar recursos aliens amb molta més facilitat. Ara, s'ha arribat a dir que és possible que es permeti a les caixes de constituir-se en societats anònimes i, fins aquí, hi ha un extrem massa gros. No és això últim el que es produirà, sino una simple facilitat de captació, i jo crec que és útil, oportuna i convenient.

—¿Aquesta reglamentació ha estat negociada amb les caixes d'estalvis o amb la CECA?

—El govern no té cap necessitat de negociar perquè està dins del principi de legalitat. Ara, totes les caixes, a través de la confederació, i també les entitats bancàries, estan sempre disposades a donar informació i, de fet, la donen. El contacte entre el Banc d'Espanya i totes i cadascuna de les entitats financeres és intensíssim i bidireccional. El flux d'informació de dalt cap a baix i de baix cap a dalt és continu, i el vehicle que transporta aquesta informació és el Banc d'Espanya.

—La llei d'òrgansectors de les caixes també estava pendent d'una sentència del Tribunal Constitucional.

—Si, però ara ja està això. En aquest moment, els juristes estan estudiant l'abast que té la sentència donada. En realitat es palpa un judici favorable de tipus aprovatori. Ara, els efectes que produirà la sentència, el temps ho dirà.

No obstant, pel judici que corre, s'ha de creure que la sentència ha estat bona i que per tant, el conjunt llei-sentència donarà bon resultat.

—Els estudis econòmics assenyalen que la tendència actual va cap a la macroempresa i que les caixes d'estalvis

tenen la necessitat de no quedar-se enrere. ¿Les caixes necessiten expandir-se?

—Una cosa és que s'hagin d'expandir, i una altra cosa quina sigui la font de captació de clientela. Les caixes s'han dedicat sempre a la família, l'individu, les petites empreses o activitats. Ara, sense abandonar aquesta activitat primordial, tendeixen a atendre la gran empresa i fer operacions que abans eren exclusives de la banca. Com que les grans empreses vindran també a operar aquí, les caixes s'han de preparar. Això pot exigir una major sobredimensió de la caixa, que es pot fer de moltes maneres. Una manera és amb processos de concertació i amb fusions, o una altra manera més captant més recursos des de fora, per tenir més patrimoni, i la futura reforma legislativa està ampliant mitjans per fer això.

El tema es torna conflictiu quan es parla de si l'expansió ha de ser només en el propi territori o saltant els límits del propi territori. Naturalment, certes caixes petites que no s'expandiran, els molestarà que en el seu territori entrin altres caixes. Per defensar-se han de reduir costos per poder continuar sent competitives. Clar, aquí pot haver-hi unes situacions difícils, però si es fan amb serenitat i es resol cas per cas, es pot anar perfectament endavant.

Per exemple, si tothom es fusiona s'ha de pensar que això ha de comportar moltíssimes baralles. En canvi,

quan es fusiona una caixa que té una zona buida amb una altra que té aquella zona plena, llavors es poden beneficiar. De manera que no es pot generalitzar, ni tampoc es pot dir expansió si o expansió no. En aquestes situacions, s'ha de partir del respecte a la legalitat, i garantir i promoure la màxima llibertat de decisió. Que tothom respecti la llibertat de tothom, i per tant, que cap caixa no pretengui forçar la llibertat d'una altra. Si només es fusionen les que elles vo-

len, ja ho faran bé. Amb la màxima llibertat de decisió s'obtenen sempre els millors resultats.

—La Caixa de Barcelona ha començat a expandir-se cap a Europa, amb l'acord amb les caixes franceses del grup Cencep. ¿Per què han optat per la via europea i no s'han expandit cap a la resta de l'Estat espanyol?

—Per respondre, ho he de fer per parts. Primer, que de la part del sud de França, el Rosselló, no en podem dir estranger, perquè històricament allò era Catalunya, per tant hi ha el pes de la tradició i les caixes han viscut el pes de la tradició. En segon lloc, ha estat una operació financera de molta rendibilitat i de molt poc cost. D'altra banda, a França no hem creat cap conflicte ni tenim cap dificultat. Per contra, una expansió generalitzada per tot el territori nacional, abans d'una llei que la reguli, ens podria crear conflictes innecessàriament. No renunciem a fer alguna expansió en algun moment, però darrere el mercat comú, és bo que tinguem ja allà un punt de partida.

—Tornant al tema de les fusions, ¿què hi ha del festeig entre la Caixa de Catalunya i la de Barcelona?

«Amb la màxima llibertat de decisió s'obtenen sempre els millors resultats»

Vaixells de Paper

VAIXELLS DE PAPER és una nova col·lecció de caràcter divulgatiu editada conjuntament per la Diputació de Barcelona i el Col·legi de Periodistes de Catalunya que ens acostarà a la realitat passada i recent dels mitjans de comunicació escrits a Catalunya.

1 La premsa a Catalunya

JAUME GUILLAMET

Una síntesi informativa que descriu i analitza la situació actual dels mitjans d'informació escrits a Catalunya.

2 Tele/Estel, Arreu, Oriflana, Canigó i Presència.

JOSEP PAULI, IGNASI RIERA, JOSEP M.ª HUERTAS, XAVIER DALFÓ, ISABEL CLARA SIMÓ, PAU LANA O I CARMEN VINYOLES

Cinc revistes catalanes ben diferents, però amb un propòsit comú: recuperar la normalitat perduda durant els anys del franquisme.

Diputació de Barcelona

Col·legi de Periodistes de Catalunya

—Bé, a nosaltres festejar ens agrada molt, però la veritat és que hi ha hagut només una presa de dades i no s'ha arribat mai ni remotament a prefigurar un compromís verbal. La Caixa de Barcelona està atenta a qualsevol situació que es pugui produir, però no té presa una decisió ni està contemplant cap caixa en concret. L'actitud és expectant, en general, sense cap singularització.

—*¿I quin és el seu punt de vista personal enfront d'aquesta hipotètica fusió?*

—Jo tenia unes converses d'informació per saber quines eren les possibilitats, calia saber quines eren les activitats puntuals, caixa per caixa, les línies de l'organigrama, si es sobreposarien oficines en un mateix indret, tot això d'una manera molt informal. Però el consell d'administració em va renyar, em va dir que no es poden prendre compromisos sense la seva autorització. D'altra banda, la Caixa de Catalunya va donar també una frenada i en aquesta situació ens vam quedar. ¿Quin judici tinc? Si jo hagués pogut escorcollar més, amb un coneixement ple i després d'haver xafardejat molt, podria dir si convenia o no convenia. Però només havent tingut unes converses molt superficials, no ho sabia encara, per això no proposava ni que sí ni que no.

—*¿Com veu el panorama de cara al mercat únic que s'obrirà el 1992 i en el qual les caixes estrangeres tindran llibertat per operar aquí?*

—El mercat únic serà una realitat, tindrem un repte molt fort, i haurem d'adquirir una competitivitat major que la que tenim. Això vol dir que haurem de reduir costos de transformació, i per això necessitarem una creació de serveis comuns a diverses caixes, o haurem de seguir processos de concentració, o haurem d'estrènyer una mica el cinturó de la nostra pròpia rendibilitat. Però no em preocupa massa, perquè el nivell de rendibilitat que tenim és suficient i hi ha una política econòmica del govern decidida a prevenir això. També hi ha un factor humà, aquí se seguirà anant a la caixa de sempre, la caixa coneguda, i una caixa de Nüremberg no farà pas massa gràcia. Per tant, prenent aquestes precaucions, de reduir costos per mantenir una compatibilitat i obtenir una rendibilitat que ens permeti donar més, segur que ens en sortirem.

—*¿I de cara a l'expansió europea de les caixes d'aquí?*

—Moltes caixes espanyoles, les punteres i que estan sobredimensionades,

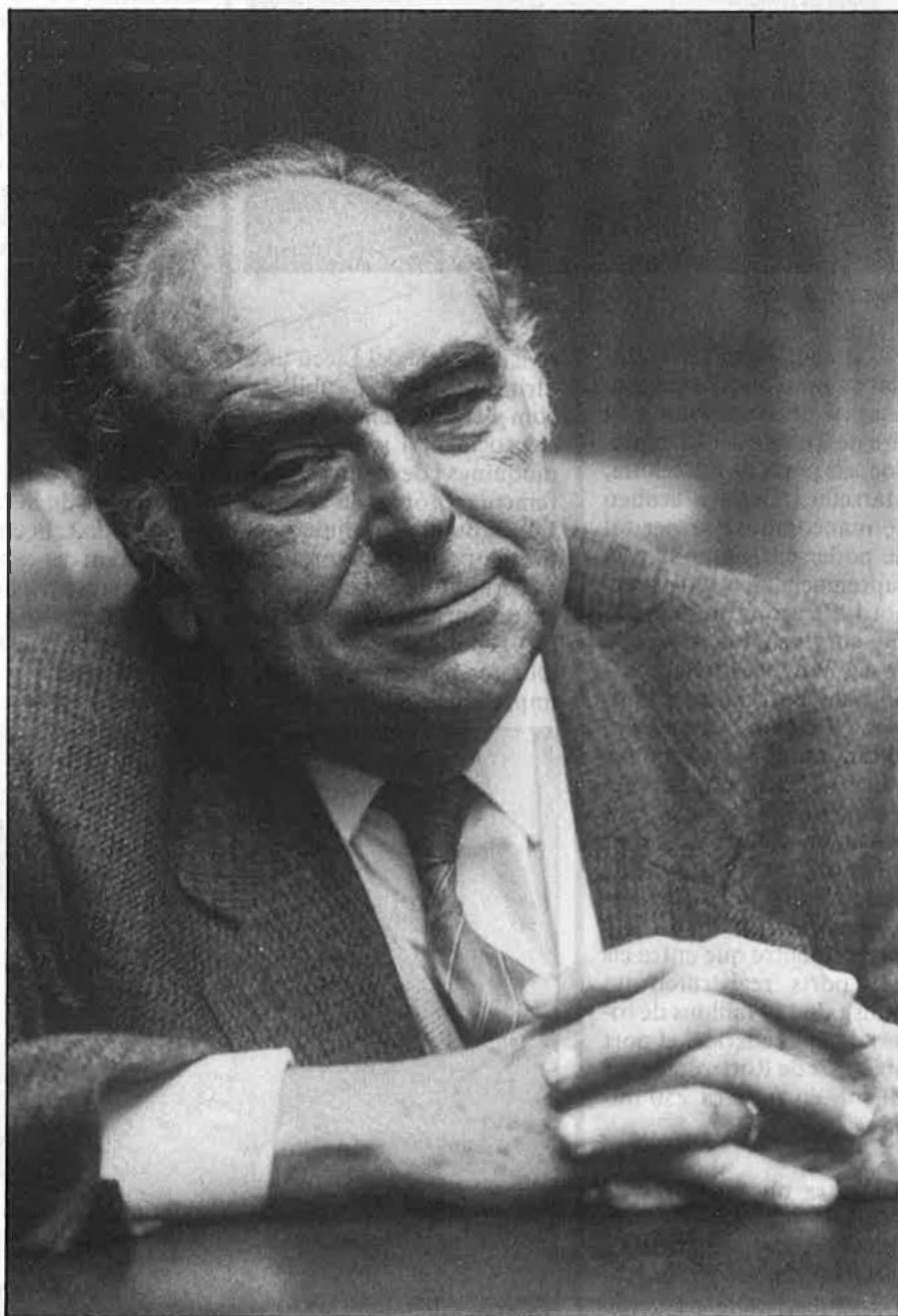
aniran a Europa i obtindran la seva quota de mercat. Crec que la penetració nostra cap allà serà més fàcil, perquè a l'estranger, que és més fred, i més racionalitzat, parlo globalment d'Europa, trobo que fàcilment ens donaran entrada. Jo penso que després de l'època d'adaptació el resultat serà bo.

—*Pròximament el govern autoritzarà la creació de nous bancs. ¿Pensa que hi ha possibilitats que es creï un nou banc català o que algunes caixes es decideixin a participar en la creació d'aquest banc, o a crear-lo elles?*

—Podria ser que es fomentés la creació d'un nou banc. Però que es creï un banc català, a mi no em crea cap especial preocupació. Amb un banc català

que fos capaç de reactivar la política econòmica catalana, que hi hagués un gran flux de riquesa, això tornaria a anar a parar a la butxaca personal dels individus i les caixes ho captarien. La receptora i la col·lectora general de qualsevol millora econòmica sempre seran les caixes, mentre sàpiguen tenir l'home.

Quant al fet que les caixes puguin ser participants d'una banca, en principi, donada la finalitat i la diferenciació de cadascuna, a mi personalment no m'agrada. Però si agrada als òrgans de govern de les caixes i del banc, i la legalitat no ho impedeix, serà així, i jo encantat. Però personalment opino que és antiestètic jurídicament. □

«Que es creï un banc català, a mi no em crea cap preocupació».